

FAPTE BUNE

»*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.*« (2 Timotei 3,16-17)

Este un fenomen specific și cu siguranță că n-a scăpat copiilor lui Dumnezeu, că avem tendința de a exagera totul. Unii poate își dau seama mai bine, alții, mai puțin, dar așa este. În nici un alt domeniu nu exagerează oamenii mai mult decât în cel al ‚faptelor bune’. Fie că punem totul în joc ca să facem cât mai multe fapte bune și avem multă râvnă, deoarece considerăm că ne-am putea câștiga locul în cer cu ele, fie că suntem absolut indiferenți în această privință, pentru că am învățat că omul poate fi socotit neprihănit fără faptele Legii, numai prin credință. (Galateni 2,16; Romani 3,28)

De multe ori este greu să convingi un om în legătură cu drumul său greșit, căci toți își bazează ‚credința’ pe Biblie. Aproape toți o au de la învățători ‚de încredere’ sau duhovnici, în care pot avea încredere deplină sau și-au extras înțelepciunea din cărți pe care mai bine nu le-ar fi citit niciodată.

Scriitorul acestor rânduri nu se ocupă cu plăcere de erori, ci consideră că datoria lui este răspândirea adevărului în cunoaștere, căci prin ea erorile sunt combătute cel mai bine. Ce ne învață Scriptura despre faptele bune? La ce fel de fapte se referă și cine trebuie să le facă? Atât judecata cât și scaunul de judecată al lui Hristos se vor ocupa **de faptele** oamenilor, căci este scris:

»Am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați **după faptele lor**, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare (morții) a fost judecat **după faptele lui**.« (Apocalipsa 20,12-13) De două ori se spune foarte limpede în acest citat, că morții vor fi judecați după faptele lor. Apoi citim că Dumnezeu va răsplăti **fiecărui după faptele lui**. (Romani 2,6)

»Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata **după binele sau răul** pe care-l va fi făcut pe când trăia în trup.« (2 Corinteni 5,10)

»Voi răsplăti **fiecărui după faptele lui**.« (Apocalipsa 2,23)

Deci **morții** vor fi judecați **după faptele lor**. **Toți** vom primi după cele ce am făcut, **după faptele noastre**.

Cunoaștem cele trei situații: fără Lege, sub Lege, sub har. Este o foarte mare deosebire între aceste trei situații, referitor la fapte. Astfel deosebim:

Situația fără Lege – **stăruința în fapte bune**. (Romani 2,7 și 10)

Situația sub Lege – **faptele Legii**. (Matei 19,17; Romani 7,10)

Situația sub har – **faptele credinței**. (Iacov 2,14-26)

Pomul îl recunoaștem după roadele lui. Pomul bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. Un pom bun nu poate face roade rele, iar un pom rău nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune, va fi tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor vor fi cunoscuți. (Matei 7,17.20) Prin pom se înțelege omul, iar roadele se referă la fapte.

Se pune adesea întrebarea: ce se întâmplă cu oamenii care **n-au auzit niciodată nimic despre Domnul**? Această întrebare nu poate fi mai limpede lămurită decât cu cele ce scrie în Romani 2,4-10: »Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări?

Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar cu împietrirea inimi tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti **fiecăruia după faptele lui**. Și anume, va da viață veșnică celor ce, prin **stăruința în bine**, caută slava, cinstea și nemurirea; și va da mânie și urgie celor ce, din **duh de gâlceavă**, **se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire**. Necaz și strâmtorare va veni **peste orice suflet omenesc care face răul**: întâi peste iudeu, apoi peste grec. **Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele**, întâi peste iudeu, apoi peste grec.«

Aici nu este deloc vorba despre credință, ci numai despre fapte. Deja în primul capitol ni se spune ce așteaptă Dumnezeu **de la fiecare om**, pe bună dreptate și anume, să-L slăvească și să-I aducă mulțumiri. (versetele 20-21) Dacă nu face acest lucru, ajunge sub judecată. Chiar și fără Lege, oamenii **n-au avut scuze**. Ei nu pot spune că nu-L cunosc pe Dumnezeu. »Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, **căci le-a fost arătat de Dumnezeu**. În adevăr, **însușirile nevăzute ale Lui, puterea lui veșnică și dumnezeirea Lui**, se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, **nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit**. Ci s-au dat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fâlit că sunt înțelepți și au înnebunit.» Aceasta înseamnă judecată.

Aceasta a fost răspunderea pe care a avut-o omul, dar omul n-a corespuns răspunderii sale. Și cu aceasta, soarta lui este pecetluită. Nu i se va da o ,a doua șansă', ca să se decidă pro sau contra lui Dumnezeu. Această decizie a fost luată deja în timpul vieții. Acest lucru este foarte limpede exprimat în cuvintele: »Din pricina aceasta Dumnezeu **i-a lăsat ...**«etc. (Romani 1,26) și încă o dată: »Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu **i-a lăsat în voia minții lor blestamate**, ca să facă lucruri nelegiuite. Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, deucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă. **Și măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu**, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei care le fac.« (Romani 1,28-32) Acestea sunt ,sărmanele neamuri, care n-au auzit nimic despre Hristos'. De ce ne interesăm mereu de ele, când scrie așa de limpede că ei **cunosc hotărârea lui Dumnezeu** și totuși fac astfel de lucruri. Ei ar fi trebuit să caute slava, cinstea și nemurirea în faptele bune. De aceea spune Domnul: »Judecata aceasta constă în faptul că, odată venită lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.« (Ioan 3,19) Și iar: »Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea, că lucrările ei sunt rele.« (Ioan 7,7) După aceste lucrări rele ale ei va fi judecată lumea.

Da, dacă oamenii nu L-ar fi cunoscut pe Dumnezeu, ar fi avut o scuză, dar așa, n-au niciuna. Și morților, care au murit fără Lege, li s-a vestit vestea cea bună, ca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh. (1 Petru 4,6) Această veste bună a fost propovăduită, de exemplu, prin Noe, prin aceea că Duhul lui Hristos era în el, în care s-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare (adică celor ce erau în închisoare). Ei se deciseră împotriva lui Dumnezeu deja din timpul lui Noe. Ei au fost **neascultători**, în timp ce îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare. (1 Petru 3,18-20) De aceea au ajuns în închisoare. **Noe a fost un predicator al neprihănirii**. (2 Petru 2,5)

Dar au existat în toate timpurile oameni care au stăruit în fapte bune, căutând slava, cinstea și nemurirea. Lor le va răsplăti Dumnezeu după faptele lor (nu după credința lor). Și astăzi mai sunt oameni care sunt **gâlcevitori și nu ascultă de adevăr**, dar care ascultă de nelegiuire, așa cum au existat și pe vremuri. Și lor le va răsplăti Dumnezeu după faptele lor. Mânie și urgie peste orice suflet omenesc care săvârșește răul; dar slavă, cinste și pace oricui face binele. Ambele categorii vor fi răsplătite după faptele lor, nu după credința lor. Dumnezeu a avut permanent martorii Lui pe pământ. Avraam, Isaac și Iacov n-au știut nimic despre Hristos și nici despre Lege; despre cei dinaintea lor, nici să nu mai vorbim. De unde cunoștea Abel pe Dumnezeu, de I-a putut fi pe plac și Cain nu?

FAPTELE LEGII

»Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini, va trăi prin ele.« (Levitic 18,5) Poporul Israel era răspunzător să îplinească Legea. Ei înșiși au spus: »Vom face tot ce a zis Domnul.« (Exod 19,8) **Nici ei nu și-au împlinit răspunderea.** Nu este nevoie de dovezi. În loc să-I dea lui Dumnezeu cinste și slavă și să-I aducă mulțumiri, Lui care li S-a descoperit în mod așa de minunat și Și-a arătat slava în fața ochilor lor, și-au făcut un vițel turnat și au zis despre el: »Iată dumnezeii tăi!« Dar încă nu primiseră legea. Ei au arătat prin comportamentul lor că nu erau nici apți și nici vrednici s-o primească. Ei nu puteau s-o primească, de aceea a spart Moise tablele Legii de picioare muntelui. (Exod 32,19)

Dacă Dumnezeu în harul Său le-a dat până la urmă Legea, pentru a scoate la lumină toată stricăciunea lor, este pentru că acesta este felul lui Dumnezeu. Omul a ajuns sub judecată și având Legea și fără Lege.

Este cunoscut faptul că popoului Israel i-a fost făgăduită o împărăție pământească, în care să fie deosebit de binecuvântați. Poate totuși vrea cineva să întrebe: cum rămâne cu israeliții care n-au auzit de Hristos? Toți israeliții au auzit despre El. El era Dumnezeuul părinților lor, Mesia cel promis de Dumnezeu, Împăratul lui Israel, Cel despre care mărturisește Scriptura. Lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu. (Romani 3,1-2) Lor li S-a descoperit Dumnezeu. Locașul lui Sfânt doar era în mijlocul lor, în care totul vorbea despre Hristos. Pentru israelit chiar nu există nicio scuză, dacă nu-L cunoaște pe Dumnezeu.

Israelitul era obligat să îplinească toată Legea, nu numai ceea ce putea sau chiar numai ce voia. Despre acest lucru vorbește Scriptura foarte clar: »Blestemat este oricine nu se străduiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă!« (Galateni 3,10) Tot ce este scris în cartea Legii trebuia împlinit. Nu era deloc de ajuns dacă cineva ținea Legea ,pe cât posibil', dacă ,își dădea osteneala', dacă ,avea bunăvoință' sau orice altceva mai auzim spunându-se. Toate acestea nu puteau împiedica blestemul asupra aceluia care încălca chiar și numai o singură poruncă. David a putut să spună: »Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă întotdeauna în Legea Domnului.« (Psalmul 119,1) Vă rog, citiți tot psalmul. Ce nu este exprimat în el! Câtă plăcere, bucurie și desfătare, dar și griji, dureri și lacrimi.

Era de rău pentru omul care nu îplinea Legea, care ținea toate poruncile, în afară de una: »Blestemat este oricine nu se străduiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.« Aceste cuvinte sunt prea limpezi și fără echivoc, pentru a putea fi înțelese greșit. Nu există excepții și chiar dacă ar fi fost vreun ,om foarte bun', care în timpul Sabatului ar fi adunat lemne, fie și numai puține, nimeni nu l-ar fi putut salva, ar fi ajuns sub judecată. Trebuia omorât cu pietre. Judecata trebuia executată imediat. (Numeri 15,32-36)

Am putea întreba: chiar era acest lucru ceva așa de grav? Da. Dacă ar fi fost tâlhar sau ucigaș, am înțelege că trebuia să fie blestemat și omorât cu pietre. Acestea sunt deosebiri pe care le face omul. »Cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.« (Iacov 2,10) Aici nu este vorba de păcate mari sau mici și nu contează nici dacă cineva adună

puține lemne în ziua de Sabat, dacă minte numai o dată sau comite un omor. Mulți nu pot înțelege așa ceva, pentru că ei nu pun la socoteală sfințenia lui Dumnezeu.

1 Corinteni 10 conține o învățătură importantă. Toți israeliții aveau o religie veritabilă. Dumnezeu Însuși le-a dat-o prin Moise. Toți aveau o Lege veritabilă și porunci veritabile. Făceau parte de la naștere din poporul lui Dumnezeu; astfel aveau un conducător veritabil și un preot veritabil, da, chiar un mare preot veritabil, iar sfântul locaș era al lor. Și cu toate acestea Dumnezeu n-a găsit plăcere în cei mai mulți și au murit în pustie. Ei n-au ajuns în Canaan, cu toată religia lor veritabilă.

Nicăieri nu citim că li s-ar fi dat o a doua șansă să se hotărască pentru Dumnezeu. Dimpotrivă, este scris: »Dar vă spun că vor veni mulți (Neamuri) de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor. **Iar fiii Împărăției vor fi aruncați afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.**« (Matei 8,11-12) Aici nu pare să fie vorba despre o a doua șansă, dar nu este vorba nici de o nimicire; ci »plânsul și scrâșnirea dinților« spun tocmai contrariul. Din aceasta reiese că cei blestemați sunt conștienți de vina lor.

FAPTELE CREDINȚEI

»Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim necurmat în rugăciunile noastre; căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragoste voastre și de tăria nădejzii în Domnul nostru Isus Hristos.« (1 Tesaloniceni 1,2-3)

Deosebirea dintre faptele Legii și faptele credinței este prea mare și prea limpede, ca să necesite o explicație. Pe când în Vechiul Legământ Dumnezeu S-a descoperit așa de minunat poporului Israel, le-a dat o Lege, o slujbă divină și un sfânt locaș, noi nu avem nimic din toate acestea în Noul Legământ. Noi nu avem un Templu vizibil (tot ce se numește azi așa este o născocire omenească). Noi nu avem Legea, nu avem nici sărbători, nici Sabaturi și nimic de felul acesta (cu toate că oamenii și-au făcut multe astfel de rânduieli). Noi nu avem o religie, în înțelesul acestui cuvânt. Nu avem nimic vizibil pe care să ne bazăm. Noi depindem întru totul de credință. Noi suntem fericiții care deși nu văd, totuși cred.

Dar noi avem Duhul Sfânt, care ne conduce în tot adevărul, care ne învață și mijlocește pentru noi. **Tot ce** israelitul avea vizibil, noi avem invizibil. Dar ceea ce avea israelitul era trecător, pe când ce avem noi este veșnic. (2 Corinteni 4,18)

Noi nu avem umbra lucrurilor din cer (o religie ca cea iudaică), noi avem chiar trupul, care este Hristos, o persoană. (Coloseni 2,17) Aceasta este o deosebire uriașă.

Noi suntem credincioși, adică Îl credem pe Dumnezeu, exact așa cum L-a crezut Avraam pe Dumnezeu, care n-a avut nici el vreo religie. Dar creștinătatea a făcut din creștinism o religie, care are chiar mai puțină valoare decât cea mozaică, pentru că aceea măcar era de la Dumnezeu. Creștinul se deosebește de toți ceilalți oameni prin fapte. Acestea încep cu prima faptă bună, aceea a lucrării lui Dumnezeu în noi.

Israeliiții au vrut să știe de la Domnul ce trebuie să facă pentru a săvârși lucrările lui Dumnezeu, iar El le-a răspuns: **»Să credeți în Acela pe care L-a trimis El.**« (Ioan 6,29) Acest lucru nu-l poate face nici un om, dacă nu-l face Dumnezeu în acel om. **Și noi credem în El.** Chiar dacă nu-L vedem acum, credem în El și ne bucurăm cu o bucurie negrăită și strălucită. (1 Petru 1,8) Dumnezeu a revelat pe Fiul Său în noi. Ne-a mers exact ca lui Petru, căruia Domnul i-a zis. »Fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.« (Matei 16,17)

Și astfel a fost începutul pe calea credinței, primul pas. **Iar acest început caracterizează toată calea credinței și faptele credinței.** Dumnezeu trebuie să le facă, pentru că noi nu

putem. Sau poate reușește cineva să subjuge o împărăție, să astupe gâtlejul leului, să stingă puterea focului, să învie morții și altele. Numai Dumnezeu le poate face, iar dacă se folosește de noi, înseamnă că săvârșim faptele credinței. Acestea sunt faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte, iar noi să umblăm în ele. (Efeseni 2,10)

Dumnezeu este Acela care lucrează totul în noi, atât voința, cât și înfăptuirea. (Filipeni 2,13) Domnul Isus este »Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre«. (Evrei 12,2) Dumnezeu a început în noi fapta bună, lucrarea credinței, și tot El o va isprăvi, până în ziua lui Isus Hristos. (Filipeni 1,6) De aceea spune și Domnul Isus: »Cuvintele pe care le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în mine, El face aceste lucrări ale Lui.« (Ioan 14,10) Și iar: »Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul omului nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.« (Ioan 5,19)

»Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine Însuși, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu.« (Ioan 8,28) Acesta este modelul nostru pentru faptele bune, Domnul Însuși. Să învățăm de la El: să nu facem nimic de la noi înșine! Și mai ales să nu avem nicio părtașie cu lucrările neroditoare ale întunericului. (Efeseni 5,11) Tot drumul nostru este o cale a credinței. Dar această credință nu este ceva nou, ci este vechea cale pe care a mers deja tatăl nostru Avraam, iar înainte și după el au mai mers mulți. Această credință a avut-o deja Abel; ne-o spune lucrarea lui de credință: »Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain.« (Evrei 11,4) Apoi urmează în Evrei 11: Enoh și Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Iosif, Moise, Rahav și, în sfârșit, un nor așa de mare de martori, încât autorul Epistolei către Evrei spune: ,nu mi-ar ajunge timpul, dacă aș vrea să vorbesc despre ei.’

Toți aceștia nu numai că au trăit în credință, dar au și murit în credință, fără să fi căpătat (împlinirea lor) lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători (oaspeți) pe pământ. (Evrei 11,13) Toți aceștia au fost împlinitori cu fapta (Iacov 1,25) și niște modele pentru noi. În epistola lui Iacov întâlnim de 10 ori cuvântul »fapte« și de 18 ori cuvântul »credință«. Este scos în relief că o credință fără fapte este moartă. (Iacov 2,20 și 26) O credință moartă este o credință fără fapte și faptele moarte sunt faptele pe care nu Dumnezeu le-a lucrat în noi, care nu s-au născut din credință. Iar tot ce nu vine din credință este păcat. (Romani 14,23) »Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi?« (2 Corinteni 13,5)

&&&

Mintea, priceperea noastră,
Sunt în bezna cea nefastă,
Dacă-a Duhului Tău mână
Nu ne umple cu lumină.
Gânduri, vorbe, fapte bune,
Numai Tu în noi poți pune.